

„Duchovní vzdělanost národu, visící od plození um a věd, má-li k dokonalení jazyka patrně přispívati, žádá, aby mezi umami obláštne básnictví a řečnictví, a mezi vědami libomudrctví a dějopisectví kvetlo. Obecná, sebe uhlaženější mluva není v stavu dosaditi vyšší síly jazykové u vystavení básnických, libomudrckých a dějopisných předmětů. Žádný jazyk v celém okrese svém klasičný nazván býti nemůže, který toliko básníře a řečníky, ne pak i libomudrce a dějopisce v řadu svých klasiků počítá. Při čemž pozorovati slušno, že vlastnost a klasičnost jazyka tím výše stoupá, čím více lyričtí, dramatičtí a epičtí básníři předměty zpěvu z prostředku života, z dějův a z ducha národního čerpají, čím více oheň politických řečníků z nadšení a lásky vlastenské zprávě vychází, a čím mnohostrannější a zajímavější jsou strany dějů národních, na kteréž dějopisci zřetel vlastenců obracejí.“